ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 338 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ τῇ ἐπαρχ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΞ ΗΜΕΡΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ).

—

Δευτέρα, 15 Αὐγούστου. Εἶναι δευτέρα φορὰ σήμερα ποῦ πιστεύω σὲ ὄνειρα. Ἡ πρώτη φορὰ ἦτο ὅταν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου ἐφάνη ἡ μεγάλη πλειοψηφία τὴν ὁποίαν διέθετα. Εἶχα δῆ εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἤμουν σ'τοὺς Ἀμπελοκήπους, σ'ἕνα περιβόλι, καὶ μιὰ Κυρία μοῦ γέμιζε τῆς ποδιαῖς τῆς ρεδιγκότας μου κουκκιά. Μὲ πόσα! ὡς ποῦ μοῦ χυνότανε! Χθὲς πάλι εἶδα πῶς εἴμεθα κυνῆγι σ'τὴ Βάρη γιὰ λαγοὺς, μὲ τὸν Βαλέττα καὶ μὲ τὸν Κρασᾶ· οἱ λαγοὶ μᾶς εἶχαν κάνει πολιορκία· σκοτόναμε δεξιὰ κι' ἀριστερά· ἦσαν τόσον πολλοὶ, ποῦ ἀντὶ νὰ κυνηγοῦμε ἐμεῖς, μᾶς κυνηγοῦσανε ἐκεῖνοι. Ἕνας μάλιστα ὥρμησε κατεπάνω μου κι' ἀπὸ τὴν τρομάρα μου ξύπνησα. Σήμερα ἅμα ἀνέγνωσα τὸ τηλεγράφημα τοῦ Γρίβα, ἐνθυμήθηκα τὸ ὄνειρον. Ἀπὸ τοῦδε προβλέπω τὰ πράγματα ὅτι θὰ λάβουν αἰσίαν ἔκβασιν· οἱ τοῦρκοι θὰ φανῶσι μπροστὰ σ' τοὺς δικούς μας ὡς λαγωοί. Ἀλήθεια, πόσοι εἶναι οἱ δικοί μας;

—

Τρίτη, 16 Αὐγούστου. Εἶμαι ὀλίγον ἀτυχὴς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν στιγμῶν. Ὅταν κατασκευάζω στρατὸν, ἱκανὸν νὰ καταπονήσῃ δύο Τουρκίας, ἔρχεται ὁ Κουμουνδοῦρος, μοῦ τὸν παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μοῦ τὸν κάνει σὰν τὰ μοῦτρά του. Καὶ ὅταν πρέπει νὰ ἔχω εἴκοσι χιλιάδας στρατοῦ, δὲν ἔχω παρὰ εἴκοσι. Τὸ *Μὴ Χάνεσαι* ἔχει δίκαιον· εἶμαι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἐπιστρατείας καὶ τῆς ἀστρατείας. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὁ Γρίβας τὰ παραχονδραίνει. Θὰ ἔγινε καμμία ἀψιμαχία, τὴν ὁποίαν μοῦ τὴν μετέβαλλεν εἰς μάχην λυσσώδη. Εἶναι ὀλίγον *τερτιπλῆς*. Ἂς εἶναι. Χρειάζονται καὶ αὐτά. Ὁρίστε· τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι διατελοῦμεν εἰς πόλεμον. Εὐτυχῶς ὁ ἕνας πόλεμος ἔπαυσε τὸν ἄλλον πόλεμον—τῶν Βουλευτῶν. Κάνεις δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ ζητήσῃ τίποτε. Καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ περὶ τῶν μικρῶν του ἐρώτων. Τί τρυφερότης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐγὼ ἐπλάσθην διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβῶς ὁ ἀντίπους του.

—

Τετάρτη, 17 *Αὐγούστου*. Οὔφ! Εἶμαι ἀποκαμωμένος. Τρία ὑπουργεῖα σηκόνω εἰς τὴν ῥάχην μου. Ἂν εἶναι ὁ Κουμουνδοῦρος ἀπὸ τὴν Μάνη, εἶμαι ὅμως καὶ ἐγὼ μανιάτης ἐκ Μεσολογγίου. Μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς διατηροῦμαι μ' ἕναν καφέ! Τί κρᾶσις! Μπορῶ νὰ φάγω εἰς τρία τραπέζια διαδοχικῶς, διατηρῶν τὴν αὐτὴν ὄρεξιν εἰς τὸ τρίτον, ἢν καὶ εἰς τὸ πρῶτον· καὶ μπορῶ νὰ περάσω εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μ' ἕναν καφέ! Κάμνω τὸν πρωθυπουργόν, τὸν ὑπουργὸν, τὸν τμηματάρχην καὶ τὸν κλητῆρα· Πρέπει νὰ φροντίσω καὶ διὰ τὸ τελευταῖον κουμπὶ τῆς σκελέας τοῦ στρατιώτου. Τί ἀνικανότης μὲ περιστοιχίζει. Αὐτοὶ οἱ Βουλευταὶ εἶναι ἀφόρητοι. Ὅλα τὰ μοιράζονται ὡς νὰ ἦσαν λάφυρα. Ὁ καθένας θέλει ἕδρα τάγματος διὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Χωρὶς *ἕδρα* οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάμουν. Τοὺς ἔκαμα κ' ἐγὼ *ἕδρας* μὲ πέντε ἀξιωματικοὺς, τρεῖς στρατιώτας καὶ μὲ μουσικήν. Πρέπει τώρα ὅλην αὐτὴν τὴν Διασπορὰν νὰ τὴν συγκεντρώσωμεν. Κατέλαβα τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα. Ἔγεινα ἠλεκτρισμός. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀνταποκρίνωμαι καὶ μὲ τὸ Βισβάδεν. Ὁ Βασιλεὺς θέλει εἰδήσεις. Τί νὰ τοῦ γράψω; Νὰ ἔλθῃ; Τί νὰ τὸν κάμω; Νὰ μὴν ἔλθῃ; Θ' ἀναλάβω μόνος μου τὴν εὐθύνην. Ἔχει ὅμως, λέγει, ἀνάγκην νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ Λουτρά του. Ἂς πᾷ 'νὰ λούζεται!

—

Πέμπτη, 18 *Αὐγούστου*. Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑκυτό μου. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἔχω ἑτοίμους δεκακισχιλίους ἄνδρας. Θὰ ἐκπλήξω τὴν ἀντιπολίτευσιν. Εἶπα τοῦ Βυζαντίου νὰ τὴν κερκυνοβολήσῃ διὰ τῆς Ὥρας. Αὐτὸν τὸν Βυζάντιον καὶ τὸν Ῥοΐδην ἤρχισα νὰ τοὺς λυποῦμαι· δὲν γράφουν τίποτα· τοὺς ἐξήντλησεν αὐτὴ ἡ

Ὥρα· εἶναι ἡ Μεσσαλίνα τους. Πολὺ μ' ἐβοήθησε καὶ ὁ καϋμένος ὁ Ρούφος· αὐταῖς ταῖς ἡμέραις εὐτυχῶς ἄφησε τὰ παιδιακήσια του. Τὸ τουφεκίδι ἐξακολουθεῖ· πιστεύω τὸ περισσότερο νὰ πηγαίνῃ σ' τὸν ἀέρα. Εὐτυχῶς ἡ κοινὴ γνώμη πῆρε τὰ πράγματα διὰ πολὺ σοβαρά. Ἐὰν ἦτο ὁ Κουμουνδοῦρος, θὰ τὰ ἐξελάμβανε διὰ κωμῳδίαν. Τί θὰ πῇ διαφορὰ ἀνθρώπων! Καὶ τὸ μειδίαμά μου εἶναι σοβαρόν. Πῶς γελῶ μὲ τὸν τύπον. Ὁ *Αἰὼν* εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ κατὰ τοῦ Γρίβα· ἡ *Πρωΐα* εἶναι κατ' ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Γρίβα. Ὁ καϋμένος ὁ Δεληγιάννης, τί γεροντοκόριτσο! Αἱ *Νέαι Ἰδέαι* εἶναι ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς μου καὶ κατὰ τοῦ προσώπου μου. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀναγνώσω τί λένε ὁ Καμπούρογλους καὶ ὁ Κορομηλᾶς· ἐνδιαφέρομαι πολὺ νὰ μάθω τὴν γνώμην των. Ὁ Βασιλεύς μοῦ γράφει ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεσολαβήσῃ· ἐπὶ τοῦ παρόντος μεσολαβεῖ τὸ λιανοτούφεκο. Τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα δουλεύουν περίφημα.

—

Παρασκευὴ 19 Αὐγούστου Σήμερα εἶχα νὰ κάμω μὲ τοὺς πρέσβεις. Οἱ περισσότεροι εἶναι τοῦ χεριοῦ μου. Ὁ Δεληγιάννης ἂν ἦτο θὰ ἐγονυπέτει ἐνώπιόν των ὡς τὸ 1879. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν ἰδιότητά μου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὡμίλησα ἰδίως εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Ῥωσσίας ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μὲ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεί. Τὸ ἐνόησα καὶ τῷ εἶπα τὸ λάθος μου. Τώρα λέγω σᾶς ὁμιλῶ ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατέστησα ὑπεύθυνον τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ χυνόμενον αἷμα. Μὲ εἶπαν νὰ παύσω νὰ συγκεντρώνω στρατόν. Τοὺς εἶπα, ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτά· δὲν εἶμαι Κουμουνδοῦρος· ἢ Δεληγιάννης. Μοὶ ἐπανέλαβον ὅτι θὰ μεσολαβήσουν. Τοὺς εἶπα: Ὅπως ἀγαπᾶτε. Καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

—

Σάββατον, 20 Αὐγούστου. Νίκη! Πήραμε τὴν Βίγλα, ἐξετοπίσαμεν τοὺς Τούρκους. Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ ἀρχηγός· τὸν πιστεύω.

Ὁ *Αἰὼν* ζητεῖ κατάλογον τῶν φονευθέντων· ποίων; πόσων; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ σωστά των πιστεύουν εἰς πόλεμον. Ἀνέγνωσα μερικὰς ἀλληλογραφίας ἐκ τοῦ *θεάτρου τοῦ πολέμου!* Οἱ Τοῦρκοι πίπτουσι νεκροὶ ὑπὸ τὸν κάλαμον τῶν ἀνταποκριτῶν καθ' ἑκατοστύας. Φονεύουν τόσους πολλοὺς, ὥστε ἂν δεήσῃ νὰ πολεμήσωμεν δὲν θὰ εὕρωμεν ζωντανοὺς ἄλλους. Ἐμυρίσθησαν ἀνακωχὴν μερικοὶ βουλευταὶ καὶ ἤρχισαν νὰ *συλατσάρουν* ἔξω τοῦ Γραφείου μου. Κάμνω ἐπίτηδες τὸν ἄγριον διὰ νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν. Μ' αὐτοὺς τοὺς βεβιασμένους μορφασμοὺς, πάω νὰ χαλάσω τὰ μοῦτρά μου. Ὁ Σταμούλης ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μοῦ φύγῃ. Εἶπα τοῦ Καλλιγᾶ νὰ βάλῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς μικράς του φίλας νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν *δέσμιον*. Ἔμαθα ὅτι ἄλλαξε τὴν κόκκινη κραβάτα καὶ ἔβαλε πράσινη. Σημεῖον ὅτι ὑπάρχει ἐλπὶς συνδιαλλαγῆς. Τί σύμπτωσις! ἡ συνδιαλλαγὴ μὲ τὴν Τουρκίαν συμπίπτει μὲ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Σταμούλη. Πάντοτε τὸ ὄνομά του συνδέεται μετὰ μεγάλων γεγονότων.

—

Κυριακὴ, 22 Αὐγούστου. Πίφ! Εἶπα τοῦ Ἀναγνωστοπούλου νὰ μοῦ φέρῃ λίγη *κολόνια* ἀπὸ τὸ σπῆτι. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν βρῶμα. Μὲ πολιορκοῦν *πετσώματα*. Ὁ εὐλογημένος ὁ ἅγιος Πλαταμῶνος ἔκαμε κακὴ ἀρχή. Μοῦ ῥίχθηκαν οἱ ὁπλαρχηγοὶ καὶ οἱ καπετανέοι. Ὁ Τσελιοπίτσαρης μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ἀλβανικήν. Ἠγόρασα τὸ ἀλφαβητάριον τοῦ Κουλουριώτη διὰ νὰ μάθω ἀλβανικά. Εὐτυχῶς ἔχομεν ἀνακωχήν. Ἐστράβωσαν ὅλοι τὰ μοῦτρά των εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό. Πράγματι οἱ Τουρκοφάγοι δὲν λείπουν. Ἀλλὰ τὸ Ταμεῖον ἐν-

νοῶ νὰ τὸ ἀφιερώσω ὅλον εἰς τὸν στρατόν μου. Δαπανῶ ὑπὲρ αὐτοῦ *ἐγγλέζικα*. Θὰ γράψω εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι δύναται ἀφόβως νὰ κάμῃ τριάκοντα λουτρὰ τὸ ὀλιγώτερον, ἕως ὅτου λήξουν αἱ διαπραγματεύσεις. Ἐνῷ ἡ Α. Μ. θὰ ἐξακολουθῇ τὰ λουτρά της, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ συγκεντρόνων στρατόν.

Διὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν χειρογράφων.

Κρῖ-Κρῖ.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ.

—

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ καὶ ΠΑΡΤΣΙΝΕΒΕΛΟΣ.

Καραγκιόζης. Παρτσινέβελε βρέ, ποῦ εἶσε;

Παρτσινέβελος. Νάμαι· τί μὲ θέλεις, Καραγκιόζη;

Καραγκιόζης. Νὰ κουβεντιάσωμε βρὲ λιγάκι, διατί ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν ἠύρα κανένα νὰ λιμάρω καὶ ξεράθηκε τὸ στόμα μου. Πῶς σὲ φαίνεται βρὲ ὁ πόλεμος;

Παρτσινέβελος. Αἴ! πῶς νὰ μοῦ φανῇ· σὰν ἕνας Περικλέτος, ποῦ Καραγκιόζης θἄνε ἡ Τουρκιὰ καὶ Παρτσινέβελος, ποῦ θὰ τῆς φάγῃ κατακέφαλα, θἄνε ἡ Ἑλλάδα.

Καραγκιόζης. Τί λὲς βρὲ, ξεροκέφαλε, ποῦ νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσά σου· ἡ Ἑλλάδα θὰ τὴν πάθῃ ποῦ ἔχει τὰ εὐζωνάκια της, τὰ ξεφτέρια της· ποῦ τὸ καθένα μὲ τὸ γρόθο του μονάχα μπορεῖ νὰ ξαπλώσῃ κάτω σκυλότουρκους;

Παρτσινέβελος. Τὰ εὐζωνάκια ναί, καὶ οἱ στρατιῶται οἱ ἄλλοι, καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί, καὶ οἱ μικροὶ ἀξιωματικοὶ ὡς τὸν ὑπολοχαγὸ θὰ πολεμήσουνε σὰν παληκάρια· μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι ἀξιωματικοί, φαμελίταις ἀνθρῶποι, συνειθισμένοι νἄρχεται ὁ χάρος 'ς αὐτουνοὺς καὶ ὄχι νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ 'ς τὸ χάρο, τί θὰ κάνουν ποῦ θὰ καταρρογιασθοῦνε καὶ θὰ κρυολογήσουνε ἅμα κοιμηθοῦνε μιὰ βραδυὰ 'ς τὸ στρατόπεδο;

Καραγκιόζης. Ἀ! τὸν μασκαρᾶ τὸν Παρτσινέβελο τί κάθεται καὶ σκαλίζει!

Παρτσινέβελος. Ἀμ' κ' ἐκεῖνοι δὰ τοῦ πυροβολικοῦ, ποῦ ξέρουν νὰ ῥίχνουν ὄχι κανονιαὶς 'στοὺς κάμπους, ἀλλὰ ματιαὶς μονάχα 'στῆς πλατείαις, ποῦ πῆραν τὴν μεγάλη τους τὴν προῖκα καὶ τὴν χαίρονται, ἔτσι θαρρεῖς θ' ἀφήσουνε τὴ ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ θὰ τρέξουνε νὰ χύσουνε τὸ αἷμά τους;

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελε, νὰ μαζόξῃς τὰ λόγια σου καὶ μὴ βρίζῃς τοὺς ἀξιωματικούς μας γιατὶ σὲ παίρνει ὁ διάβολος ἀ! χαλντούπη!

Παρτσινέβελος. Οἱ Τοῦρκοι ὅμως ἔχουν ἀξιωματικοὺς ποῦ ἔφαγαν μὲ τὴν φούκτα τὸ μπαροῦτι, ποῦ πέρασαν Πλέβνα καὶ Γκιὸκ-Τεπὲ καὶ γνωρίζουνε τί θὰ πῇ πόλεμος, ὄχι ἀπὸ τῆς ἐφημερίδες μονάχα.

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελο κᾶτι βλέπω καὶ πῆρες τὸ δίκηο τῶν Τούρκων· μήπως καὶ σ' ἔστειλαν ἐδῶ κατάσκοπο βρὲ, νὰ μὲ πάρῃς λόγια; ἔτσι θἄνε.

Παρτσινέβελος. Ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθεια.

Καραγκιόζης. Τὴν ἀλήθεια αἴ; στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποιὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια· (καταβαίνει ἐν τάχει καὶ ἐπιστρέφει κρατῶν τὴν μαγκοῦρα του μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ξυλοκοπεῖ). Τί εἶπες ποῦ λὲς τὴν ἀλήθεια βρὲ Τουρκαλᾶ· νὰ ἀλήθεια, δῶ, καὶ κεῖ καὶ παρέκει, σ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἀλήθειά σου.

Παρτσινέβελος. Ἄϊ, πάει, τὰ κακάρωσα!

Καραγκιόζης. Τώρα ἔχομε ἀνακωχή! (σείων αὐτόν). Αἴ! τί βλέπεις αὐτοῦ ποῦ πῆγες, βρὲ Τουρκαλᾶ, βλέπεις βουνὰ ἀπὸ πιλάφι καὶ ποταμοὺς ἀπὸ μέλι, καὶ σπήλαια ἀπὸ χαλβᾶ, βλέπεις καὶ οὐρὶ νὰ σφίγγουν 'ς τὴν ἀγκαλιάτους καὶ νὰ σὲ γαργαλίζουνε; αἴ, δὲν μοῦ

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

—

ΚΩΜΩΔΙΑ

—

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 337.)

—

ΣΚΗΝΗ Θ'.

—

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, ΠΗΝΕΛΟΠΗ, ΜΑΡΙΑ, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Θεέ μου! Τί ἔπαθες;—Μαρία, γρήγορα, ξεῖδι, κολώνια. Σὲ ἔπιασε τίποτε;—Μαρία!

Κλεάνθης.

Ὄχι· δὲν ἔχω τίποτε. (Εἰσέρχεται ἡ Μαρία κρατοῦσα φιαλίδιον Κολωνίας καὶ ὁ Γιάννης φιάλην ὄξους. Ἀποδιώκων τὴν Μαρίαν.) Ἄφησέ με ἥσυχον καὶ σὺ μὲ αὐτὸ τὸ φαρμάκι.

Μαρία.

Φαρμάκι αὐτό...! (Ἐξέρχεται, καθὼς καὶ ὁ Γιάννης).

Κλεάνθης.

Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλά. Τί ἔχω αἴ; Συνέπεια! Συνέπεια!

Πηνελόπη.

Συνέπεια; ἀλλὰ μὲ τίνας; Σὺ τώρα ἀκόμη ἦσο ἐδῶ. Εἶχες διασκέδασιν τίποτε... Ἔκαμες πάλιν καμμίαν πολιτικὴν πρόποσιν;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔπια τίποτε. Δὲν ἔκαμα πρόποσιν. Συνέπεια! Συνέπεια! Τὰ πάντα!

Πηνελόπη.

Μὰ τί; κλίνεις τὰ ῥήματα τώρα; (Καθ' ἑαυτήν). Μήπως ἐτρελλάθη;

Κλεάνθης (*ἐγειρόμενος*).

Δὲν ἔχω τίποτε! (Σύρων κάθισμά τι). Καθήσατε, Κυρία, ἐδῶ. Εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου! Τώρα θά σας εἴπω ἐγὼ τί ἔχω. Ἕως τώρα ἠδυνήθην νὰ κρύψω τὸν ἐφιάλτην μου ὅστις μ' ἐβασάνιζε νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀλλὰ ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ τελειώσῃ ἡ κωμῳδία. Εἰς τὸ σκαμνὶ παρακαλῶ. Ἠξεύρω τὰ πάντα! Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

Πηνελόπη

Ἐτρελλάθης, Κλεάνθη;

Κλεάνθης

Ἐγὼ δὲν ἐτρελλάθην. Λαλήσατε, Κυρία, ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον θυσιάζετε τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εἰρήνην μου...

Πηνελόπη.

Πάλιν τὴν Εἰρήνην του. Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν. Καὶ νὰ μοί το λέγῃ κατὰ πρόσωπον, μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν! Εἰς τὸ σκαμνί, παρακαλῶ. Ἔχετε νά μοι ἀπολογηθῆτε. Τὴν Εἰρήνην σας, ἔ;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ παίζω, κυρία. Τὸ ὄνομά του!

Πηνελόπη.

Μὲ ὑβρίζει! Ἔχει τὸ θάρρος νὰ μὲ ὑβρίζῃ! Ἀρκεῖ, Κύριε. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀκούω τὰς ἀνοησίας σας.

Κλεάνθης

Ἔχομεν καὶ ἀπειλάς. Εἶναι ἡ περικεφαλαία τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἀέτωμα. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀποδείξεις, ἔγγραφα, μάρτυρας, τὰ πάντα.—Δεσδεμόνα—ὄχι—Πηνελόπη! Ἔκαμες τὴν προσευχήν σου;

Πηνελόπη.

Μὰ εἶσαι εἰς τὰ καλά σου; (Καθ' ἑαυτήν) Τί σου ἔπταισα μητέρα μου νὰ μοι δώσῃς σύζυγον ἕναν...! Πόσοι με ἐρωτοῦν ἀκόμη ἂν ἦνε θετός μου...! Ἐνῷ, ὅσοι τὸ ἠξεύρουν—Τί βεβιασμένη ὁμοιοκαταληξία! λέγουν....

Κλεάνθης.

Μάρτυρας! Ἀκούετε, Κυρία; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶσθε ἐκεῖ...τοῦ ἐγράφετε ἐπιστολήν. Νὰ, τὸ μελάνι εἶναι εἰς τὰ δάκτυλά σας ἀκόμη.

Πηνελόπη (*ἰδίᾳ*).

Μήπως με ἤκουσε; Δύσκολον ὀλίγον. Ἀλλὰ πάλιν καὶ αὐτὸ ἂν ἦτο...τόσος θυμός.

Κλεάνθης.

Ἐρωτᾶτε τίς σας ἤκουσεν ἴσως; Θέλετε νὰ τον καλέσω ὡς μάρτυρα; ἀ! βέβαια! ἠξεύρει ὅτι τὰ αὐτιά μου ἀπὸ τὰ λουτρὰ ἔχασαν τὴν εὐαισθησίαν των καὶ δὲν σε ἔμελλε ν' ἀπαγγέλλῃς ὅ,τι γράφεις. Πηνελόπη! Πηνελόπη..! Ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά...

Πηνελόπη.

Μήπως ἔκρυψε ἐκεῖ τινα; — Θέλω πολὺ νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν κύριον, ὅστις ἔχει τόσον ἔντιμον ἐπάγγελμα.

Κλεάνθης.

Εἶναι ἀξιόλογος κύριος. Θά σοι τὸν παρουσιάσω ἀμέ-

λές ; τὰ βλέπεις αὐτά ; (σείων αὐτὸν βιαίως) αἱ δὲν ἀποκρίνεσαι· τὰ κακάρωσε 's ταλήθεια· αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ ἀλήθεια· (σείων τὸ ῥόπαλόν του) ἄχ ! νὰ σᾶς εἴχα 's τὰ χέρια μου ὅλους ἔτσι θὰ σᾶς ἔκαμα γιαουρτοβαρτισμένοι ποῦ θέλετε νὰ μᾶς κόψετε τὰ σύνορά μας . . . . καὶ νὰ μᾶς τουρκέψετε κ' αὐτά.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λαμίας τὴν ἑξῆς πρωτότυπον ἐπιγραφὴν ἐπιστολῆς :

«*Κήριον Εὐστάθηον ἄρτοπηον.*
ης στηλήδα ἐρχόμεον ἀπὸ
καρδήτσα.»

Ἱερουργῶν ἱερεύς τις ἐν Φερσάλοις ὅτε ἐξῆλθε μὲ τὰ ἅγια μετὰ τὴν μνημόνευσιν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ : «καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐπάρχου, τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἐφόρου, τοῦ Τάγματος Φερσάλων καὶ Γιάννη Τεμπελῆ, ὧν κλπ.»

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΓΕΛΟΙΑ.

Ἐκ τῶν ἐσχάτως ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ἐκτυλιχθέντων εἴδομεν ὅτι τὴν 25 Ἀπριλίου 1880 ἐψηφίσθη νόμος ἀπαγορεύων εἰς τοὺς ἐπιστήμονας φαρμακοποιοὺς τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης των, καὶ συνεπῶς ἐπιτάσσων αὐτοὺς ἢ νὰ ζήσουν, ὅπως ἠμπορέσουν ἕως οὗ ἀποθάνῃ κανεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τραρῶσιν ἀπὸ τὰ κόλλυβά του ἢ ἀποθάνωσιν αὐτοὶ ὑπὸ τῆς πείνης, ἀπαλασσόμενοι καὶ τῆς ἐπιστήμης των.

Τὸ ἐξαμβλωματικὸν τοῦτο νομοσχέδιον ἐψηφίσθη ἀσυζητητεὶ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον.

Ἦτο ἡ Μεγάλη Πέμπτη, παραμονὴ τούτεστι τῆς λήξεως τῆς βουλευτικῆς περιόδου, ὁπότε συνήθως ἡ Βουλὴ ὁμοιάζει ταξειδιώτην σιδηροδρόμου, ὅστις μὴ ἔχων εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἵνα φάγῃ εἰς ἕκαστον σταθμὸν, καὶ ἀδυνατῶν νὰ λεπτολογήσῃ ἅπαντα τὰ εἰς τὸ table d' hôte τοῦ σταθμοῦ προσερόμενα φαγητά, τρώγει ὅσα τῷ ἀρέσουν καὶ πληρώνει δι' ὅλα. Καὶ ἡ Βουλὴ σπεύδουσα τότε συνεζήτησεν ὅσα ἠδύνατο νομοσχέδια, ἀνέλαβε δὲ καλῇ τῇ πίστει τὴν εὐθύνην τῶν μὴ συζητηθέντων, ἐπιψηφίσασα αὐτὰ ὡς εἶχον. Τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως πολλῶν βουλευτῶν, ἐρωτηθέντων περὶ τούτου, ὅτι δὲν εἶχον καιρὸν συζητήσεων, ἐπιψηφίσαντες τὴν ἡμέραν ἐκείνην 39 ἐν ὅλῳ νομοσχέδια !

Μάγειρος τοῦ ἀπαρέσκοντος τούτου ἐν τῷ table d' hôte τῶν νομοσχεδίων, νομοσχεδιακοῦ βρώματος, ὑπῆρξε κυρίως φαρμακευτική τις ἑταιρία ἐνταῦθα, ἥτις βλέπουσα τὸν ταξειδιώτην σπεύδοντα, καιρὸς, εἶπεν, νὰ παρεισάξω καὶ ἐγὼ τὸ πεπαλαιωμένον καὶ ὄζον τοῦτο μαγείρευμα (ἀπὸ τοῦ 1834) πρὸς ὡραιοτέραν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου, εἰργάσθησαν ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς, μεταχειρισθέντα ὡς *κουζίναι* τὸ οἴκημα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἔνθα προσκληθέντα *συνευρέθησαν* αὐθημερὸν, παραγαγόντα τὸ ἀνωτέρω τέρας.

Τότε ὁ προσκαλέσας αὐτοὺς ἀνῆλθεν ἐπί τινος τραπέζης καὶ ἔλεξε σοβαρῶς τάδε.

«Ἀξιότιμος ὁμήγυρις ! Συμφέροντα ὑψίστης σπουδαιότητος μὲ ἠνάγκασαν νὰ καλέσω ὑμᾶς ἐνταῦθα καὶ ζητήσω ἐκ τῆς συμπράξεως ὑμῶν τὴν διάσωσιν αὐτῶν κινδυνευόντων.» — Εἴμεθα εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀπήντησαν πάντες ὁμοφώνως.

«Εἰς τὰ 1834, Κύριοι, ἐξηκολούθησε, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον φαρμακοποιοί, ἡ τότε Κυβέρνησις μᾶς ἐπέτρεπε ὀλίγα μόνον γράμματα γνωρίζοντας, νὰ πασαλειβώμεθα μὲ ὀλίγας πρακτικὰς φαρμακευτικὰς γνώσεις καὶ νὰ ἐπαγγελλώμεθα τὸν φαρμακοποιόν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ὀλίγον πασαλειβόμενοι δὲν ἐπήρκουν δι' ὅλον τὸ κράτος, ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα περιοριστικὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ χωροῦν ὅλοι εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ οὕτως ἀναγκασθοῦν νὰ συστήσουν φαρμακεῖα καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῶν παραπόνων κατέφυγεν εἰς ἓν ὡραῖον σόφισμα ὅτι δὲν συμφέρει ἡ πληθὺς τῶν φαρμακείων . . . διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως . . .»

— Ἄριστα, ἐφώνησάν τινες, διότι ἐὰν γείνουν καὶ ἄλλα φαρμακεῖα . . . τότε, . . . ἀλοίμονον εἰς ἡμᾶς . . . ἡ ὑγεία τῆς πόλεως . . .

Μειδίαμα διεχύθη ἐπὶ τῶν χειλέων ἁπάντων, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκασε τὸν ἀγορεύοντα νὰ ὑψώσῃ τόνον φωνῆς.

«Σήμερον ὅμως, Κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ὁπότε οἱ φαρμακοποιοὶ—ἃς τὸ λέγωμεν μεταξύ μας — τελειώνουσι τὸ Γυμνάσιον καὶ ἐκπαιδεύονται τέσσαρα ὅλα ἔτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐξασκούμενοι εἰς τὸ Χημεῖον καὶ εἰς τὸ Φροντιστήριον,τὰ ὁποῖα ποῦ εἴδαμεν ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς, εἶναι κίνδυνος καὶ κίνδυνος μέγας νὰ μᾶς ὑποσκελίσουν.»

Χειροκροτήματα παρατεταμένα καὶ ζητωκραυγαί ! !

«Τίνος, Κύριοι, ἐξ ἡμῶν τὸ φαρμακεῖον δύναται νὰ παραβλεθῇ πρὸς τὸ φαρμακεῖον τοῦ . . . ., ὅστις ἐκτὸς τούτου πωλεῖ ὁ ἄθλιος καὶ πρὸς 50 λεπτὰ τὰ 12 σκονάκια, διὰ νὰ ἦναι, λέγει,τὰ φάρμακα προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς πενεστέρους ! . ἀκοῦτε κακοήθειαν ! . . .»

—Ἐνῷ ἡμεῖς τὰ δίδομεν 1 1)2 δραχμὴ καὶ πλέον....

«Δι' αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ σᾶς ἐκάλεσα ἐνταῦθα, ὅπως «συσκεφθῶμεν, πῶς ν' ἀπαλλαγῶμεν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυνειδήτους !..»

«Βεβαίως! πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ καταστροφή μας.... ὄχι ! τῆς κοινωνίας ὅλης.

«Προτείνω λοιπὸν, Κύριοι, νὰ πάρωμεν τὸ διάταγμα τοῦ 1834, νὰ μάθωμεν ἀποστήθους τὸ συμπαρομαρτοῦν σόφισμα, καὶ νὰ τεθῶμεν ὅλοι μας εἰς ἐνέργειαν. Λοιπὸν τρεχᾶτε κλαύσατε, ἐπιδείξατε τὰ παιδιά σας,καὶ ἂν δὲν ἔχητε τοιαῦτα, εὕρετε ὅπως ἠμπορέσητε, καὶ παραστήσατε ὅτι ἐχάθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ κοινωνία, ἐὰν ἔλθουν αὐτοὶ οἱ νεώτεροι ! οἱ ἀλητήριοι ! Τελευτῶν δὲ, (Θεὸς φυλάξοι) προτείνω νὰ κάμωμεν σύλλογον φαρμακευτικόν.»

— Ναὶ, εἶπεν, εἷς, σκοπὸν ἔχοντα τὴν καταδίωξιν τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης !

— Μὴ τρέχῃς δὰ, διέκοψεν ἕτερος, πάει ἀδελφὲ νὰ γράψωμεν ὡς σκοπὸν τοῦ συλλόγου αὐτόν ;...

— Τότε μπαλόστε τα ὅπως εἰμπορεῖτε καὶ ἐγὼ ὑπογράφω.

«Νὰ κάμωμεν λοιπὸν σύλλογον σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φαρμακευτικοῦ κλάδου ! ! ! δι' ἐκδόσεως συγγραμμάτων ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν *φαρμακευτικὴν Νομοθεσίαν* ! !»

— Μάλιστα, μάλιστα ἀπήντησαν πανταχόθεν, νὰ ἰδοῦμε τίς θὰ νικήσῃ, ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι (ἡ ἀμάθεια ἢ ἡ ἐπιστήμη).

«Λοιπὸν τρέξατε, ὡς σᾶς εἶπον, ἐξηκολούθησεν, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ σόφισμα εἰς τὰ χείλη, ἀπέλθετε. Καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη.

Ἡ ὑπόθεσις ἐνηργήθη καλῶς. Ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν εἰς ἅπαντας τοὺς φαρμακοποιοὺς τῶν ἐπαρχιῶν παροτρύνουσαι αὐτοὺς νὰ ἐξασκήσωσι πᾶσαν τὴν φιλίαν αὐτῶν ἢ συγγένειαν παρὰ τοῖς βουλευταῖς των, ὅπως μὴ ἀντιλέξωσι κατὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ φαρμακείων νομοσχεδίου. Τούτου ἕνεκα καὶ καθὸ δευτερευούσης ὁπωσδήποτε σπουδαιότητος ζήτημα ἐπεψηφίσθη καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων 38.

Ὄπισθεν τούτου χαρακούμενοι σήμερον τινὲς τῶν φαρ-

ρως. Δὲν θὰ ἔχει τὰ χειρόκτιά του μαζῆ, ἀλλὰ θὰ τὸν συγχωρήσῃς. Γιάννη ! (Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης) εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐπάνω ὑπάρχει κάτι τι.. .(Σιγᾷ)τὸν ἄλλον. Ἐννόησες ;

Πηνελόπη (*καθ' ἑαυτήν*).

Μήπως ἡ ἐπιστολή μου . . . ; Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔχω ἐδῶ. Φαντάσου ἐὰν ἤξευρε τί γράφω . . !

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσῃς τὸ κατηγορητήριον ! (Καθ' ἑαυτόν). Ἐκτὸς ἂν ὁ κ. φωνογράφος ἔχῃ τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ψεύδεται. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ὑπόληψιν εἰς τοὺς Ἀμερικανούς.

Γιάννης (*Ἐπιστρέφει κρατῶν τὸν φωνογράφον.*)

Δὲν ἐσημάδευτα τοὺς παπαγάλλους μου· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἀφῆκα εἰς τὸ τραπέζι τὸν ἄλλον. Τώρα ἔχομεν εἰδικὸν δικαστήριον. Καὶ ἂν ἤξευρε τί του ψάλλει ἡ ἐπιστολή ! Ἔχω ῥητὴν διαταγὴν νὰ λησμονήσω ὅ,τι ἤκουσα (Ἐξέρχεται ἀφεὶς τὸ κιβώτιον).

Κλεάνθης.

Θέλετε νά σας εἴπῃ λοιπὸν ὁ κύριος αὐτὸς τί ἐγράψετε εἰς τὸν ἐραστήν σας ;

Πηνελόπη.

Εἰς τὸν ἐραστήν μου . . ! Ποῖος κύριος ; Ποῦ εἶναι ; ἂς ἔλθῃ ! Τί σκέπτεται νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν τὴν μηχανήν; — Μὰ τί εἶναι αὐτὰ, Κλεάνθη ;

Κλεάνθης.

Ἰδέτε την ! Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ χείλη ! Ὁ κλέπτης παρουσιάζει τὸ πλαστὸν διαβατήριον, διὰ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἄνθρωπος. Καὶ οὔτε νὰ κοκκινίσῃ! Ἀλλὰ ποῦ ἐρύθημα ! Καταφεύγομεν εἰς τὴν ζωγραφικὴν διὰ νὰ μή μας εἴπωσιν ὅτι πάσχομεν ἀπὸ ἕκτερον. Ἡ ἀθῶα περιστερά ! (Πρὸς τὸν φωνογράφον). Ἐμπρὸς, κύριε μάρτυς. Τὴν ἀλήθειαν, γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν !

Πηνελόπη.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μάρτυς σου ; Ἔλα, χόρδισέ την, ἴσως ἡ μουσικὴ σὲ διασκεδάσῃ ὀλίγον.

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσῃς τί μουσικὴ εἶναι αὐτή. Ἐμπρὸς, κύριε μάρτυς. Ὀνομάζεσαι Φωνογράφος Ἐδισῶνος, ἐγεννήθης εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ κατοικεῖς . . . Ἀλλὰ εἰς τὸ προκείμενον. — Δὲν ἠρχίσατε ἀκόμη νὰ τρέμετε, κυρία ;

Πηνελόπη.

Ὄχι· ἀκόμη, Κύριε. Δὲν εἶμαι τόσον νευρική.

Κλεάνθης.

Ἔχετε ἰσχυρὰν κρᾶσιν. Ἀκούσατε λοιπόν. (Στρέφει τὸν κύλινδρον τῆς μηχανῆς.)

Α' Φωνογράφος.

— Ἄγγελέ μου . . . πτερωτέ . . .

Κλεάνθης.

Ἄκουσον ! Ἄκουσον ! Ἄγγελέ μου ! Εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιον. Ἂν τον ἐγνώριζα θέ του ἔστηνα μίαν κρεμάλαν τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς χάρτινος ἀετὸς ἐπάνω εἰς τὴν ἀγχόνην του !—Ἐμπρὸς, κ. Φωνογράφε ! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Α' Φωνογράφος.

— Περιστέρα μου λευκή !

Κλεάνθης.

Περιστέρα . . ! Ἐνοια σου καὶ ἔχω ἐγὼ ψαλίδι διὰ τὰ πτερά της.

Πηνελόπη

Τί χυδαία φράσις ! Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται εἰς κυρίαν.

Κλεάνθης (*ἰδίᾳ*).

Δηλαδὴ δὲν ἔχει ἄδικον· κάτι παρόμοιον ὀσφραίνομαι καὶ ἐγώ. Μήπως εἶνε φωνογραφικὸν παρόραμα ; Ποῦ εἶχες τὸν νοῦν σου κύριε φωνογράφε, ὅταν ἐλάλει ἡ σύζυγός μου ; Αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Πηνελόπη.

Ὡραῖος μάρτυς ! (Καθ' ἑαυτήν). Τί φλύαρος μηχανὴ εἶναι αὐτὴ πάλιν ;

Κλεάνθης.

Ἄς ἴδωμεν ἀκόμη. (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Α' Φωνογράφος.

— Ψάρι, δραχμὰς τρεῖς . . .

Κλεάνθης (*Ἐκπληκτος.*)

Ψάρι . . !

Πηνελόπη

Ὡραῖα ! Εὖγε ! ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ συνέχειαν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως ;

Κλεάνθης (*καθ' ἑαυτόν*).

Ἀ ! ἐννοῶ τί συνέβη. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς μὲ ἐνέπαιξε Δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύῃ τις τοὺς ὑπηρέτας εἰς τοιαύτας λεπτὰς ὑποθέσεις. Ἀλλ' ἐνέπεσεν εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα. Τρεῖς δραχμὰς εἰς τὸ ψάρι καὶ αὐτός μου ἔγραψε τέσσαρας σήμερον ! Ἀνακαλύπτω τοὐλάχιστον μίαν κλοπὴν διὰ τοῦ φωνογράφου.—Γιάννη . . !

μακοποιῶν, ζητοῦσιν ἐπὶ πίνακος τὴν κεφαλὴν τῶν ἐστερημένων ἀδείας συναδέλφων των, οἵτινες καὶ μετέρχονται τὸν φαρμακέμπορον. Θέλομεν ἐπανέλθει καὶ θὰ στηλιτεύσωμεν ὀνομαστὶ ἕνα ἕκαστον, τῶν ὑποκινούντων παντὶ τρόπῳ τὴν θηριώδη ταύτην ἐξόντωσιν.

Σφῆκα.

ΛΕΙΛΕΙ—ΚΑΔΡ.

Ἅμα εἰσελθῶν, νομίζεις ὅτι εὑρίσκεσαι εἴς τινα τῶν μυθωδῶν ἐκείνων θαλάμων τῆς Χαλιμᾶς, ἐκπλήττεσαι ἀγνοῶν τί πρῶτον νὰ ἴδῃς, τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃς. Ἔχεις ἐνώπιόν σου τὴν μεγίστην εὐρωπαϊκὴν κομψότητα συνηνωμένην πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς ἀσιατικῆς πολυτελείας.

Κάτοπτρα περίχρυσα μετὰ πολυχρώτων ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ ἑκατέρωθεν· ἀνάκλιντρα ἐκ βελούδου βαρυτίμου, ποῦ καὶ ποῦ στιζόμενα διὰ χρυσῶν ἀστέρων, καθίσματα τοῦ αὐτοῦ ῥυθμοῦ καὶ χρώματος.

Τράπεζα κυκλοτερὴς ἐκ μωσαϊκοῦ λεπτοτάτης κατασκευῆς φλωρεντινοῦ καλλιτέχνου, ἧς ὁ ποῦς ἐκ ξύλου ἐβένου, περιτέχνως γεγλυμμένος, κοσμεῖται διὰ χρυσῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν διαχυνομένων ἐπὶ κεράτων τῆς Ἀμαλθείας τριῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ καμπύλαι ἐν τῇ βάσει σχηματίζουσι τοὺς τρεῖς, ὡς εἰπεῖν, δακτύλους τοῦ τραπεζείου ποδός.

Παραπετάσματα ἐκ στόφας βαρείας καταπιπτούσης καὶ διὰ ζωηρῶν ρευμάτων ποικιλλομένης· οἱ ἕλοι ἐφ' ὧν συμπτυσόμενοι προσδένονται εἰς τὰ πλάγια τῶν παραθύρων, ὅπως ἀφίνωσι δίοδον τῷ φωτὶ, εἰσὶν ἀργυροῖ μετὰ πλακῶν ἐπίσης ἀργυρῶν καὶ τὴν πανσέληνον ἀπεικαζόντων.

Κλίνη, ἧς μόνη ἡ θέα καὶ τὸ ἀναπαυτικὸν οἱονεὶ ἐπιτακτικῶς τὸν ἵμερον προκαλοῦσι, γαργαλίζει τὴν φαντασίαν, ἀχαλινώτους ἀναπλάττουσα τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, ἃς μόνος ὁ παράδεισος τοῦ Μωάμεθ ὑπισχνεῖται τοῖς πιστοῖς. Οἱ τέσσαρες πόδες, εἰς κεφαλὰς λεόντων καταλήγοντες, εἰσὶν ἀργυροῖ, αἱ δὲ ἄνωθεν τῆς στρωμνῆς στῆλαι ἐπίσης ἀργυραῖ, περικυκλοῦνται δι' ἀνερπίζοντος χρυσοῦ κλάδου φύλλων καὶ ἀνθέων, ἐκ τοῦ κέντρου τῶν ὁποίων ἐκφύονται, ὡς κορυφαὶ τῆς στήλης, τέσσαρες ἡμισέληνοι μετ' ἀστέρων ἐξ ἀδαμάντων, σελαγιζόντων ἐν τῷ κέντρῳ. Ὁ οὐρανὸς τῆς κλίνης ἐκ πρασίνου βελούδου, καταστίκτου ὑπὸ χρυσῶν ἀστέρων, ἔχει ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τὴν πανσέληνον χρυσῆν ὡσαύτως καὶ ὡραῖον πρόσωπον γυναικὸς εἰκονίζουσαν, ἀκτινοβόλον. Τὸ ὑποκάτω πρῶτον προσκεφάλαιον, ὡσαύτως ἐκ πρασίνου βελούδου ἀστροκεντήτου, ἀπολήγει εἰς τέσσαρας χρυσοῦς κροσσοὺς κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα, ἐπίκεινται δὲ αὐτῷ δύο λευκότατα ἐκ πτίλων εἰς τὴν ἐλαφροτάτην πίεσιν ὑποχωροῦντα, καὶ παρέχοντα ταῖς κεφαλαῖς τῶν κοιμωμένων μακαριότητα ἀναπαύσεων.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου μέγα κάτοπτρον καθηλωμένον, ἑκατέρωθεν δὲ, πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς ἄλλα δύω, ὧν αἱ μὲν βάσεις στηρίζονται ἀπὸ τῶν ἀργυρῶν κιγκλίδων τῆς κλίνης, αἱ δὲ κορυφαὶ ἤρτηνται διὰ χρυσῶν σειρητίων ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς πανσελήνου.

Ὡρολόγιον πολυτελὲς, ἄριστα ἐξειργασμένον, πλῆρες ἀγαλματίων ἀργυρῶν, χρυσῶν, ἐρωτιδέων, μικρῶν ζῴων φαντασιωδῶν, ἀνθέων, ἁπάντων ἐν συμπλέγμασι ποικίλοις, κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τάπης περσικὸς, χνοώδης, οὐτινος τὰ ζωηρὰ χρώματα, φαίνονται κυματούμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πρώτου εἰσερχομένου.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Οἱ ἄνω, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γιάννης *(καθ' ἑαυτὸν εἰσερχόμενος δρομέως).*

Γιάννη! Γιάννη! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμες καμμίαν ἐνορθογραφίαν μὲ τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης. *(λαμβάνων αὐτὸν τοῦ ὠτός).*

Ἔδωσες τρεῖς εἰς τὸ ψάρι καὶ μοῦ ἔγραψες ἐδῶ τέσσαρες ἔ; Λοιπὸν μὲ κλέπτεις; λοιπὸν μὲ λῃστεύεις;

Γιάννης.

(Ἰδίᾳ). Ἔφερα τὸν ἄλλον!

Κλεάνθης. *(Σιγᾷ πρὸς τὸν Γιάννην).*

Αὐτά σου εἶπα νὰ ὑπαγορεύσῃς; Ἀπολογήσου τοὐλάχιστον δεξιά. (Ὁ Γιάννης μεταβαίνει πρὸς τὰ δεξιά του. (Ποῦ πηγαίνεις;)

Γιάννης.

Δεξιὰ δέν μου εἴπατε; (ἰδίᾳ) Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τοὺς παπαγάλλους καὶ ἐμένα! (Γεγονὼς) Μίαν στιγμήν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ συμβαίνει κάτι λάθος. (Ἐξέρχεται).

Πηνελόπη

Τί λέγετε λοιπὸν τώρα;

Κλεάνθης.

Μὴ βιάζεσθε, παρακαλῶ. Ὑπάρχει, ὡς βλέπεις, ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος. Ὑπάρχει καὶ ἕτερος μάρτυς κατηγορίας. (Τακτοποιῶν κύκλῳ τὰ καθίσματα) καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων πρέπει νὰ ἀκούσῃ καὶ αὐτόν. (Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφει κρατῶν τὸν ἕτερον φωνογράφον). Ἰδοὺ αὐτός! Τώρα, κάτου τὴν κεφαλήν! Εἰς τὰ γόνατα! (Ἐξάγων τὸ ἐρυθρόν του μανδήλιον) Καὶ ἀφοῦ σοι λείπει ἡ αἰδὼς, καλύψου τοὐλάχιστον μὲ τὸ κόκκινό μου μου μανδήλιον καὶ ἄκουσον, ἄκουσον! Ἀκούσατε κύριοι ἔνορκοι! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Ἀγαπητή μου Οὐρανία....

Κλεάνθης.

Οὐρανία! Αὐτὴ ἡ Οὐρανία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ δημοτολόγιον. Εἶναι ὄνομα συμβολικόν. Αὐταὶ αἱ γυναῖκες εἶναι τόσον πονηραί.

Πηνελόπη *(ἔντρομος)*

Θεέ μου! Ἡ ἐπιστολή μου! Καὶ εἶδα τὸν διάβολον αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι

Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ πολλῆς ἀναλογίας καὶ συμμετρίας διασκευασμένα ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλῳ μαγείαν, γοητείαν, ὄναρ.

Τὸ ὡρολόγιον σημαίνει τὴν 1 1)2 τουρκιστὶ, καὶ τέσσαρες μαῦραι νεαρώταται δοῦλαι, μὲ χρῶμα ἐβένου καὶ ὀδόντας ἐλεφαντίνους, εἰσέρχονται, παρατηροῦσαι ἐὰν τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει.

Ἡ μὲν διευθετεῖ τὰ ἀνάκλιντρα καὶ τὰς ἕδρας, ἡ δὲ ἐξετάζει τὰ κάτοπτρα, ἡ τρίτη κλείει τὰ παραπετάσματα, ἀφίνουσα ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, δι' ὧν εἰσδύουσα ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου δροσίζει τὸ δωμάτιον, ἡ τετάρτη ἀφαιρεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος κόνεως, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ αἱ τέσσαρες δ' ὁμοῦ ὁρμεμφύτως περιστοιχίζουσιν εἶτα τὴν κλίνην.

Σχόλια, καὶ πονηραὶ ἐκφράσεις καὶ βλέμματα διερμηνεύοντα τὰς σκέψεις τῶν δυσυχῶν πλασμάτων, ἀνταλλάσσονται ἐν μέσῳ μειδιαμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κλίνη τακτοποιεῖται· ἐνίοτε, τῆς τελευταίας ταύτης ὑπηρεσίας ἐκτελουμένης, αἰρνίδιοι ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα φλεγομένων χειλέων κροτοῦσιν ἐλαρρῶς καὶ κυλίσματα ζευγαρωτὰ εἰς τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἄκρον τῆς κλίνης, ὑπὸ δειμαλέων πρὸς τὴν θύραν συνοδευόμενα βλεμμάτων.

Ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κοχλάζοντος ἐνδοθεν πόθου, ἔξαψις τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς θερμῆς φαντασίας, ἀναπλαττούσης ἐν ταῖς ζωηραῖς κεφαλαῖς τῶν μαύρων παρθένων ὅλον ἐκτιλυχθησόμενον ἐντὸς μικροῦ δρᾶμα.

Ἡ ἀναταραχθεῖσα κλίνη ἐκ νέου διευθετεῖται, καὶ ὁ κώδων τοῦ ὡρολογίου δὶς ἀναπάλλων τὸν ἠχόν του, τρέπει εἰς φυγὴν τὰς τέσσαρας κόρας.

Λεπτά τινα μόλις παρῆλθον, καὶ εἰσέρχεται ἀνὴρ καταβεβλημένος ὡς εἰ ἐπανήρχετο ἐκ κοπιώδους ἐργασίας. Σπογγίζει τὸ περιρρεόμενον ἱδρῶτι μέτωπόν του διὰ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ μανδυλίου, ἔχοντος κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα μικύλλον τὸν αὐτοκρατορικὸν τουρᾶν, ἐκβάλλει ἐν

— Οὔφ!

Ἀπὸ μέσου τοῦ στήθους· κεκμηκὼς δὲ καταπίπτει ἐφ' ἑνὸς τῶν ἀνακλίντρων.

(Ἡ συνέχεια προσεχῶς).

Δερβὶς Ἀβουβεκὶρ.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγουμένων ἀριθ.)

Φαίνεται ὅτι ἡ ἡρωΐς μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε μαντεύσει τὰς χορευτικάς μου διαθέσεις, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ὁρχουμένη διήρχετο πλησίον μου, μοὶ ἐκσφενδονίζει ὑπεράνω τοῦ ὤμου τοῦ συντρόφου της, συνοδευομένας δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς χαριέσσης κεφαλῆς, τὰς λέξεις: «Κατόπιν...κατόπιν εἰς τὸ δεύτερον βάλς....»

Τοιαύτη ἔνδειξις εὐνοίας μ' εὐχαρίστησε πολύ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ κολακεύσῃ ἰδιαιτέρως. Γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι ἡ φύσις δὲν μ' ἔχει προικίσει διὰ τῶν προσόντων καὶ τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ συγκινήσωσιν ἢ νὰ ἐξαγκήσωσιν οἵαν δήποτε κεραυνοβόλον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων γυναικὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδωκα τὸ γεγονὸς εἰς ἔμφυτον τῆς ἡρωΐδος μου ἀγαθότητα, ἥτις δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι εἶναι κοινὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁμοφύλων της. Ἄλλως τε ἔχω παρατηρήσει ὅτι κατ' ἐξοχὴν αἱ Γερμανίδες κατέχουσιν εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸ θαυμάσιον ἔνστικτον νὰ διακρίνωσιν εὐθὺς τοὺς ἄνδρας, ὧν κατὰ τύχην διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θεωροῦσι συνήθως ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἢ τοὐλάχιστον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης εὑρέσεως γαμβροῦ, νὰ φανῶσι πρὸς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐμενέστεραι.

Μόλις ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι τόνοι τοῦ δευτέρου

εἶχα ἕνα προδότην, ὅστις με ἤκουε. Ἀπὸ αὔριον θὰ κλείσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀδιάκριτον αὐτί μὲ βουλλοκέρι.

Κλεάνθης.

Ἐξακολούθει ἐντοσούτῳ, κ. μάρτυς.

Πηνελόπη.

Ὄχι· μὴ προχωρήσετε· σεβασθῆτε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστολῆς.

Κλεάνθης.

Ἀ! τώρα ῥίπτομεν τὰ ὅπλα. Τὸ ὁμολογεῖς;

Πηνελόπη.

Νὰ ὁμολογήσω; Ἀλλὰ τί;

Κλεάνθης.

Τοὺς ἔρωτάς σας, κυρία.—Ἐμπρός. Θὰ πίω τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Δὲν ἠξεύρεις τί μαρτύρια ἔχω μὲ τὸν σύζυγόν μου. Ἡ ζηλοτυπία του δὲν ἔχει ὅρια. Χωρὶς αἰτίαν γίνεται Κάφρος, Ὀττεντότος...

Κλεάνθης.

Κάφρος ἐγὼ, Ὀττεντότος! (Κατ' ἰδίαν) Ἀναπνέω. Προτιμῶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πηνελόπη.

Ναί: τὸ ἀκούετε; Κάφρος, Ὀττεντότος! — Εἰς τὸ σκαμνί, κύριε. (τὸν καθίζει διὰ τῆς βίας). Κατηγορεῖσαι ὅτι παρεβίασες τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν, ἔγκλημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιστολή μου πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον (τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολήν.) Λοιπὸν δὲν εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ἀνάγνωσον τώρα τὸ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον δέν με ἀφῆκες νὰ τελειώσω, διότι σ' ἔπιασαν τὰ νευρικά σου.

Κλεάνθης.

Ὄχι· εἶναι ἱεροσυλία. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Πηνελόπη...Εἶσαι ἀληθινὴ Πηνελόπη καὶ ἐγὼ ἄθλιος!

Πηνελόπη *(ἐγείρουσα αὐτόν).*

Ὄχι, ζηλότυπος μόνον, δηλαδὴ τρελλὸς ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ θά σε θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ εἰπέ μοι, μηχανὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ὠτακουστής;

Κλεάνθης.

Εἶναι ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισῶνος, ὅστις σε ἤκουεν, ἐνῷ ἀπήγγελλες καὶ τα ἐκέντησεν ὅλα μὲ τὴν βελόνην του εἰς τὸ ἔλασμα αὐτό. Τώρα τὰ ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡ ἠχὼ ἓν πρὸς ἕν. Σοὶ τον προσφέρω δῶρον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σε διδάξω τὸν μηχανισμόν του. (Ἰδίᾳ) Τοὐλάχιστον ἂς πιστεύῃ ὅτι τὴν ἤκουσε ἀπ' εὐ-

ΣΥΛλογος προς διαδοσιν ωφελιμων βιβλιων

Walzer, ἠγέρθην, ἐχώρησα πρὸς αὐτὴν, ἐχαιρέτησα διαγράφων διὰ τοῦ σώματος ἀξιοπρεπῆ καμπύλην κατὰ τὸν Γερμανικὸν τρόπον, καὶ μὲ τρυφερότητα τρυγόνος καὶ περιβαλὼν αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου μου βραχίονος, ἤρχισα νὰ διασχίζω τὴν αἴθουσαν. Συνήθως χορεύω ἀθλιέστατα, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ἀγνοῶ πῶς ἐχόρευον μὲ ἐλαστικότητα ἀκανθοχοίρου.

Δὲν ἔκρινα περιττὸν νὰ ἀρχίσω καὶ μικρὸν διάλογον.

— Μήπως ἐκουράσθητε, Δεσποσύνη ;

— Νὰ κουρασθῶ ὅταν χορεύω ; Χά ! χά ! ποτέ...ποτέ! μοὶ ἀποκρίνεται μειδιῶσα δραττομένη δὲ τῆς εὐκαιρίας ἐκράτει τὸ στόμα διαρκῶς ἀνοικτὸν, ὅπερ ἑρμηνευόμενον σημαίνει: «Ἰδέ...., ἰδὲ σὲ παρακαλῶ· δὲν ἔχω ὡραῖα δόντια;»

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς τόσαι ἄλλαι «εἶχεν ὀδόντας ὡς μαργαρίτας·» ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὅμως ταύτης ἐπιδείξεως τῶν ὀδόντων της, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε δόσιν τινα φιλαρεσκείας ; Βεβαίως. Ἀλλ' ἡ φιλαρέσκειά της ἦτο..., ἂν ἤμην Βίκτωρ Οὐγγὼ ἢ τουλάχιστον μιμητής του, θὰ ἔλεγον ὅτι, ἡ φιλαρέσκειά της ἦτο συγγνωστὴ διότι ἦτο....φιλαρέσκεια ἄνθους....φιλαρέσκεια ρόδου....φιλαρέσκεια τῆς ἀθωότητος. Τὸ πιθανώτερον ὅμως πάντων εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς γυνὴ ἔπρεπε νὰ ἦνε φιλάρεσκος.

Ὁ διάλογος καίτοι διακεκομμένος, ἐξηκολούθει διαρκοῦντος τοῦ Walzer. Πολλὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἐκ τούτων ὅμως τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ σπουδαῖον μετεωρολογικὸν ζήτημα τοῦ καιροῦ, τὸ μόνιμον τοῦτο καταφύγιον πάσης εὐφυοῦς ἢ ἀφυοῦς κεφαλῆς.

—«Κύριε, δὲν εἶσθε βεβαίως Γερμανός· ἡ προφορά σας σᾶς προδίδει· εἶσθε Πολωνός;» μοὶ λέγει ἡ σύντροφός μου ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου.

—«Ὄχι, Δεσποσύνη, εἶμαι Ἕλλην» ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω μετά τινος μετριόφρονος αὐταρεσκείας.

— «Ἕλλην ! Ἕλλην. Herr Jesus ! εἶνε ποτὲ δυνατόν!» ἀναφωνεῖ ἔκπληκτος, καὶ ἐπανκλαμβάνουσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων τὴν λέξιν «Ἕλλην» ἀποσπᾶται τῶν βραχιόνων μου, καὶ τρέχει πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἦτο ἡ μήτηρ της·

«Ἕλλην ! ... φαντασθῆτε! εἶνε ποτὲ δυνατόν; χά! χά! Ἕλλην... Ἕλλην.... Ἕλλην...»

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀστραπηδὸν καὶ ἀκαριαίως εἶχε διαδοθῇ ὅτι «Ἕλλην τις...πραγματικὸς Ἕλλην... Ἕλλην..., ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα...χά ! χά !.... τοῦ Θεμιστοκλέους χά ! χά !...» εὑρίσκετο σύσσωμος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ χορὸς σχεδὸν διεκόπη, οὐδεὶς πλέον ἤθελε νὰ χορεύσῃ, πάντες συνωθοῦντο περὶ ἐμέ. Αἴφνης παύει καὶ ἡ μουσική· οἱ μουσικοὶ καταβάντες ἐκ τῆς παστάδος προσεπάθουν διὰ τῶν κλαρινέτων καὶ τρομβονίων των νὰ ἀνοίξωσι δίοδον πρὸς ἐμὲ διὰ μέσου τοῦ κύκλου τῶν περιέργων ὅστις μ' ἐπολιόρκει. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας μάτην διεμαρτύρετο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπεργίας· ἡ μουσικὴ ῥάβδος του οὐδεμίαν εἶχεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροὴν, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ οἱ μουσικοὶ «εἶνε ἄνθρωποι» καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπολαύσωσι τῆς θέας τοῦ «πρωτοφανοῦς τούτου φαινομένου.»

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἀντεπροσώπευον ὁλόκληρον ἔθνος· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου καὶ νὰ ἀποδειχθῶ ἄξιος τοῦ μεγέθους τῶν περιστάσεων. Προσέβλεψα τὸ περιϊστάμενον πλῆθος ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερον, ἐνόμισα μάλιστα ὅτι θὰ ἤμην ἐπιβλητικώτερος, ἐὰν ἤναπτα καὶ ἓν σιγαρέττον. Πρὸς τοῦτο παρεκάλεσα τὸν καπνίζοντα γείτονά μου νὰ μοὶ δώσῃ πῦρ, ὅπερ προθύμως ἐποίησε, προσθέτων λίαν εὐγενῶς :

«Εἶνε εἰς τὴν Ἑλλάδα γνωστὴ ἡ χρῆσις τῶν πυρείων;»

Θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος ἂν δὲν ἔδιδον τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

«Κύριε !» λέγω «Μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε χώρα ἀγρίων ! ! Ἀ ! ! ! ! ἀπορῶ πῶς νοήμονες ἄνθρωποι, ὡς οἱ Γερμανοί, δύνασθε νὰ περιπίπτητε εἰς τοιαύτας πλάνας· δὲν γνωρίζετε φαίνεται ὅτι στατιστικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Ἑλλὰς «σχετικῶς» ἔκαμε κατὰ τὴν τελευταίαν 50ετίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, τὰς μεγαλητέρας προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους;»

Δυστυχῶς καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἐπέφερε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, διότι μεταξὺ εἰρωνικῶν τινων γελώτων, διέκρινα τὰς ἀναφωνήσεις :

«Ἄου ! . . Ἄου !» ὅπερ ἑρμηνευόμενον ἀθηναϊστὶ σημαίνει :

«Κόφτο ! . . κόφτο !»

(Ἕπεται συνέχεια)

Von Puck

θείας ὁ φωνογράφος καὶ ἂς μὴ μάθῃ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μηχανῆς παρενέπεσεν ὁ Γιάννης !

Πηνελόπη

Τώρα ἐννοῶ τὴν μυθολογίαν τοῦ κυρίου ἐκείνου.— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ Εἰρήνη, Κλεάνθη ;

Κλεάνθης (*τείνων τὴν χεῖρά του.*)

Τὴν εἰρήνην μου τὴν ἐπανευρίσκω πλησίον σου. Καὶ, ἀφοῦ μοι συνεχώρησες, αὔριον θὰ ἑορτάσω—ἐδῶ πλέον—πανηγυρικῶς τὰ γενέθλιά σου.

Πηνελόπη.

Θὰ προσκαλέσωμεν καὶ τὸν κύριον φωνογράφον ;

Κλεάνθης.

Θὰ τῷ ὑπαγορεύσω τὰς εὐχάς μου, τὰς ὁποίας θὰ σοι ἐπαναλάβῃ αὔριον τὸ πρωί. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ πρῶτον μάθημα τῆς φωνογραφίας !

(*Πίπτει ἡ αὐλαία*).

(Θεωρεῖται ὡς χειρόγραφον).

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἁγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, *Ὕδατα Ἑρμιόνης*, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης συνιστώμενα, εὑρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρῃ καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἰατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρῃ· πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπ. ἑκάστη φιάλη.